

DOCTRINA
 DOGMATICA
 ROMANO-
 CATHOLICA
 MILITANTIS
 ECCLESIAE,
 QUAM
 CHRISTUS DEI FILIUS,

DUM
 IN HUMANIS AGERET,
 SUPRA

PETRUM PETRAM, AC ROMANOS
 PONTIFICES

PETRI SUCCESSORES AEDIFICAVIT,
 ADVERSUS QUAM PORTAE INFERI NON PRAEVALEBUNT.

Publicae Concertationi exposita

Labaci in Aede Gloriosissimae Virginis in Coelos Assumptae
 Anno Reparatae salutis MDCCLXIII.

Mense Augusto die

Propugnantibus

V. P. FRANC. XAV. BELLITSCH, & Rel. Fr. BENEDICTO
 MULLEI, Ord. Min. Strict. Observ. Theologiae Studentibus.

PRÆSIDE

P. F. SIMEONE PURGER, ejusdem Sacri Instituti
 Ss. Theol. Lectore Generali.

CUM FACULTATE SUPERIORUM.

De Vera Christi Ecclesia.

I.

EVangelicam de vera Christi Ecclesia proponimus Doctrinam, quâ Hæreticis & viam veritatis Evangelicæ, & viam salutis æternæ aperire, atque per tot, ac tanta credibilitatis motiva ad eò evidentè ostendere intendimus; ut nemo sanæ mentis prudenter ampliùs dubitare possit, quænam vera sit illa Ecclesia, quam multis Prophetarum vaticiniis ut Isai. 2. à v. 2., & 6. v. 9. prænuntiatam, multis Patriarcharum figuris in Lege veteri ut Gen. 6. à v. 14. & c. 14. à v. 18. adumbratam Christus DEI Filius, verus Legislator à DEO missus in Lege Evangelica instituit, atque omnem hominem, si secus æternam velit consequi salutem, ut eam ingrediatur, obligavit Marc. 16. v. 15. *Euntes in mundum universum prædicate Evangelium omni creature . . . qui autem non crediderit, condemnabitur.* Indubitatum ergo supponimus: *Dari in terris militantem Christi Ecclesiam, cujus legitima est hæc descriptio, quod sit cætus, seu congregatio fidelium, unam, eandemque fidem profitentium, in eorundem Sacramentorum communionem, sub Regimine legitimorum Pastorum, ac præcipuè Romani Pontificis tanquam Supremi Capitis, & in terris Vicarii Christi.* Nec audiendus est hic sive Launojus, sive Renzius perperam autumantes *ly sub Regimine Pastorum esse novum additamentum antiquis Catholicis penitus ignotum; audiant enim Paulum Apostolum, dum à Mileto misisset Ephesum, Majores natu exhortantem Act. 20. Attendite vobis, & universo gregi, in quo vos Spiritus S. posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei; quod ipsum primis jam Sæculis docuerunt*

runt Ss. Patres Irenæus l. 3. contra Hærefes c. 3. S. Cyprian. Epist. 69. ad Papiam cum aliis, & Christus ipse Ecclesiam sub Regimine esse voluit, cum dixisset Petro Joan. 20. *Pasce oves meas.*

II.

Ut autem Hæretici statim in principio jam excogitata à se Doctrinæ errare possent; illico à descriptione Ecclesiæ incepterunt; nam III. mox Sæculo post Christum natum dicebant *Donatistæ* veram Christi Ecclesiam esse *congregationem solum proborum, & quidem Donatistarum.* Novatiani Ecclesiam esse *congregationem eorum, qui nunquam in graviora peccata sunt lapsi circa confessionem fidei.* Hunc errorem Sæculo V. fuscitarunt *Pelagiani* docentes Christi Ecclesiam esse *congregationem perfectorum nullum peccatum habentium.* Hos tandem Sæculo XVI. secutus est *Lutherus* dicendo Ecclesiam esse *congregationem Sanctorum.*

III.

Quis autem in hujusmodi descriptionibus Ecclesiæ latentes non animadvertit errores Evangelicæ veritati apertè repugnantes? audent enim Novatores isti Divinam Christi ipsius institutionem pervertere; nam si Ecclesia Christi ex *Justis* duntaxat, & *Sanctis* constaret; peccatores autem à veris Ecclesiæ membris penitus excludi deberent, dicant: cur Christus in Ecclesia sua Sacram Pœnitentiæ Sacramentum instituit Joan. 20. dicens Apostolis: *Accipite Spiritum Sanctum, quorum remisistis peccata, remittuntur eis?* cur sub interminatione æternæ damnationis pœnitentiam agendam præcepit? Luc. 13. *Si pœnitentiam non egeritis, omnes simul peribitis.* Iusuper fratrem, si peccaverit, ad Ecclesiam deferri mandavit Matth. 18., & si non Ecclesiam audierit, sit tibi sicut *Æthiopicus, & Publicanus,* quod certè de levi culpa non intelligendum. Si autem Christus tanquam benignus Pater peccatores in sua Ecclesia patitur, cur à nobis ex gremio Ecclesiæ ejici deberent? Nec putent isti: Sacram ipsis Scripturam patrocinari, cum peccatores ex *Patre Diabolo,* aut *Filii Diaboli* 1. Joan. c. 3. *Spiritum Christi non habere* Rom. c. 8. dicantur; nam multis titulis *Filii Dei* efficimur, *creatione* Deut. 32. *regeneratione,* & *charitate* 1. Joan. c. 3. *vita Christi imitatione* Matth. 5. *Evangelicæ Doctrinæ pro-*

fessio-

feffione 1. Corinth. c. 4. Licet ergo peccatores ob deperditam per peccata Gratiam Sanctificantem Filii DEI non sint nominandi; sunt tamen adhuc Filii DEI ob retentam veræ fidei veritatem; sic intelligendi Ss. Patres, qui aliquando peccatores non esse in Ecclesia dicunt, ut inter alios S. Hieron. in com. ad Eph. 5. dicens, qui peccator est, aut aliqua sorde maculatus, de Ecclesia Christi non potest appellari, nec Christo subjectus dici. Fatendum ergo cum S. Aug. Tract. 6. in Joan. In Ecclesia & bonos, & malos esse; sed tanquam grana, & paleas, eosque, ut eleganter Lambrecht Scotus Tract. de fide. D. 1. q. 7., ob deperditam Gratiam Sanctificantem vivere quidem vitâ fidei; non tamen vitâ meriti.

IV.

Erravit & Wicleffus cum Caboino, qui Christi Ecclesiam esse congregationem solum prædestinatorum docebant. In hac sententia enim Pagani, Turcæ, alique infideles nondum baptizati, quos tamen DEUS aliquando ad veram fidem convertendos, & salvandos præscit, jam in vera Christi Ecclesia esse dicendi forent, & Paulus actû persequens Ecclesiam DEI inter Ecclesiæ membra foret numerandus, quod tamen ipse Calvinus Edit. Genev. 1559. non admittit. Ideo S. Aug. Tr. 5. in Joan. Secundum Præscientiam DEI quàm multæ oves, nempe prædestinati, foris! id est, extra Ecclesiam; quàm multi lupi, nempe reprobi, intus! id est in Ecclesia Christi.

V.

Evangelicam igitur Doctrinam sequentes dicimus: illos fideles inter vera Christi Ecclesiæ membra numerari, qui sacro Baptismatis fonte initiati, unam, eandemque fidem profitentes, in eorundem Sacramentorum communionem sub legitimis Pastoribus, unò præcipuè Capite Romano Pontifice Christi Vicario existunt. Unde neque infideles, ut Turcæ, Pagani; neque Cathecumeni (nisi affectu, & in voto) vera Christi Ecclesiæ membra dici possunt; quia nondum sunt renati ex aqua, & Spiritu Sancto. Joan. 3. v. 5.

VI.

Similiter Hæreticos omnes à veris Ecclesiæ membris excludimus; de his enim jam Apostolus Epist. ad Tit. c. 3. admonuit:

Hæreticum hominem post unam, vel alteram correptionem devota, sciens, quia subversus est; . . . cum sit proprio judicio condemnatus: quem omnes Ss. Patres sequuntur, ut Irenæus l. 3. c. 3. de S. Polycarpo multos hæreticos ad veram Ecclesiam perducente. S. Cyprian. Epist. ad Jabajan. Aug. l. de fid. Cath. relatus cap. Firmissimè tene, & nullatenus dubites, omnem Hæreticum, vel Schismaticum cum Diabolo, & Angelis ejus æterni ignis incendio participandum; nisi ante finem Catholicæ incorporatus, & redintegratus fuerit Ecclesiæ. Et quomodo gloriari possunt illi, se esse de Christi Ecclesia, qui Ecclesiam audire nolunt? de quibus Christus Matth. 18., Si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Æthnicus, & Publicanus. Dicimus autem sive sint manifesti, sive occulti, illi nempe, qui externè simulant se esse Catholicos; internè tamen Catholicæ Ecclesiæ Doctrinam contemnunt, & abjiciunt: isti sicut simulatè credunt; ita simulatè ad Ecclesiam pertinent; DEUM tamen decipere non valent. De his Aug. l. 1. cont. Epist. Parm. c. 7. ait: Eos esse tantum dealbatos Christiano Nomine. Dicunt quidem sufficere; si articulos fundamentales credant, & non fundamentales abjiciant. Sed quæro ab ipsis, cur credant unum? cur non alios articulos? nunquid DEUS minùs verax est in minima re revelanda, quam sit verax in maxima? minimè tamen sibi persuadeant, se à potestate, & jurisdictione Ecclesiæ Christi exemptos, cum per baptismum ingressi ob indelebilem Characterem semper sub Ecclesiæ maneant jurisdictione; in quo sensu intelligendi sunt Ss. Patres, qui aliquando Hæreticos adhuc ad Ecclesiam pertinere dicunt.

VII.

Insuper insignis error est *Protestantium*, qui veram Christi Ecclesiam *invisibilem* esse contendunt, de cujus rei falsitate vel ab ipsis Æthnicis Deos suos publico cultu colentibus edocentur; arbitrator enim, DEUM publico, & externo cultu colendum esse judicabunt, & blasphemum dicent illum, qui negaret: insuper ipsi met frequentant sua, quæ habent Sacramenta; Evangelii prædicationem habent, utuntur baptismo, quæ omnia sunt externa, factis igitur attestantur, quod verbis omnino temerè negant. Audiant igitur Divinum de visibilitate Ecclesiæ testimonium 3.

Reg. c. 8. v. 14. *Convertit Rex (Salomon) faciem suam, & benedixit Ecclesie Israel; omnis enim Ecclesia Israel stabat.* Audiant DEUM ipsum attestantem Isai. 61. v. 9. *Fædus perpetuum feriam eis (nempe veris fidelibus) ... omnes, qui viderint eos, cognoscent eos.* Credant quoque verbis Christi, qui Ecclesiam suam sub sensibilibus, & externis instituit, ut prædicatione Evangelii Matth. 28, *Euntes ... docete omnes Gentes:* administratione externa Sacramentorum, ut baptismi: *Baptizantes eos:* confectione Augustissimi Sacramenti: Luc. 22. *Hoc facite in meam commemorationem.* Non tamen in controversiam vocamus Ecclesiam esse invisibilem quoad *dona spiritualia*, & *pugnam spiritualem*, quâ contra mundum, carnem, & Diabolum militat; sed visibilem esse dicimus quoad unionem membrorum, seu fidelium in externa fidei professione, Sacramentorum communionem, & Hierarchicâ Gubernationem sub uno visibili Capite. Videmus igitur hæc externa, & ipsa credimus ex Divinæ veritatis motivo à Christo in sua Ecclesia esse instituta.

VIII.

Nec minoris momenti error est *Novatorum*, qui audent affirmare universam Christi Ecclesiam aliquando *defecisse*; sed Christum mendacem redarguunt isti; non enim infallibile erit verbum Christi ad Petrum dicentis: Luc. 22. v. 32. *Ego autem rogavi pro te, ut non deficiat fides tua.* Non stabit firma Christi promissio Matth. 16. v. 18. *Et portæ inferi non prævalebunt adversus eam, si Ecclesia flante inferorum furore extincta periisset.* Ideo S. Bern. cum aliis Ss. Patribus Hom. 79. *Non deficiet genus Christianorum de terra ... venerunt flumina, flaverunt venti, & impegerunt in eam, non cecidit, eò quòd fundata esset supra petram; petra autem erat Christus.* Itaque neque verbositate Philosophorum, nec cavillationibus Hæreticorum, vel gladiis persecutorum potest ista, aut poterit unquam separari à charitate DEL. Quod si verò nec Christo credunt *Novatores*, nec unanimi Ss. Patrum sentimine velint ad veritatem Evangelicam persuaderi; quærimus ab ipsis id, quod S. Aug. nervoso dilemmate l. 2. cont. Gaud. c. 8. *Si vera Christi Ecclesia periit? quæ ipsos genuit? ubi eam invenerunt? & si suam, quam tenent, veram esse Ecclesiam contendunt, à quo istud dicitur*

dicerunt ; si vera jam prius perit Ecclesia ? profectò oculis falsa sua , quibus irretiti detinentur , dogmata videre possunt ; quàm iniquè igitur interpretantur illud Christi Luc. 18. v. 8. *Filius hominis veniens , putas , inveniet fidem in terra ?* quasi Christus nullum fidelem sit reperturus ; quomodo enim verificabitur illud Matth. 24. & Marc. 13. *Propter electos breviabuntur dies illi ; si ergo electos inveniet : igitur & fidem ; cum sine fide impossibile sit placere DEO.* Hebr. 11. v. 6.

IX.

Cùm DEUS , ut Doctor noster subtilis adnotat 4. D. 2. Q. 1. hominem ad legem perfectissimam , nempe Evangelicam deducere statuerit ; sapientissimus ordo exigebat ; ut à lege minùs perfecta initium fieret. A condito igitur mundo veram Christi Ecclesiam semper floruisse , nec unquam defecisse defendimus ; Christianam enim Religionem ab initio mundi fuisse , ait Aug. 1. 1. Retract. c. 13. *Licet hoc nomine appellata non fuerit. Ecclesiam* Serm. 4. de Esau , & Jacob , *accipite non in his solis , qui post Domini adventum , & nativitatem esse ceperunt ; sed quotquot fuerunt Sancti , ad ipsam pertinent.* Judicavit sapientissimus DEUS , qui hominem ad finem supernaturalem assequendum creavit , ut eundem per legem Naturæ inditam quærere incipiat , per Scriptam clariùs intelligat , ac tandem per legis Evangelicæ lumen clarè dignoscatur. Quamquam autem *diversa essent tempora , modus , & status legis datæ ; eadem tamen in essentia erat semper Ecclesia Christi ;* nam ait Aug. Tr. 45. in Joan. *Tempora variata sunt , non fides , cum & ipsa verba pro tempore variantur , cum variè declinantur ; ... mutatus est somus , venturus est , & venit.* Eadem igitur secundum *essentiam erat Ecclesia tam legis Naturæ , quàm Scriptæ , atque Evangelicæ : ratione originis , nempe DEI Authoris : finis principalis , & ultimi , nempe æternæ beatitudinis : motivi credendorum , nempe Divinæ veracitatis , & objecti præcipui , nempe Messæ futuri : diversa autem erat in Cæremoniis , Sacrificiis , aliisque , quæ erant umbra futurorum.* Ex quibus vident *Novatores sapientissimam Divinæ Providentiæ Ordinationem , quæ in instituta à condito mundo Ecclesia adeò mirabiliter effulget ; omnes enim ,* ait Aug. 1. de Catech. rud. c. 19. *Qui ante D. N. J. C. nativitatem*

fuerunt, quamvis antea nati sunt, tamen universo corpori, cuius ille caput est, sub capite adhaeserunt. Erant Sacramenta Tr. 26. in Joan. in signis diversa; sed in re, quae significatur, paria. Eadem fides Tr. 45. & eorum, qui venturum esse, & eorum, qui eum venisse crediderunt.

X.

Cum manifestum sit, Evangelicam Christi Ecclesiam esse visibilem; eam quoque habere signa, seu notas, ex quibus dignosci possit; cum verò tot in mundo sint Sectæ, tametsi in doctrina sibi contradicentes, quarum tamen quævis gloriatur apud se esse veram Christi Ecclesiam; dicimus, ibi veram Christi Ecclesiam agnosci debere, ubi cum unitate fidei, sanctitas Doctrinæ, & morum à Christo tradita, & ab Apostolis per orbem diffusa hodie reperitur: igitur sit Una, Sancta, Catholica, & Apostolica; Una in Doctrina, & mysteriis fidei; nam Unus Dominus, una fides. Ephes. 4. v. 5. Cum enim mysteria fidei ex revelatione Divina innotescant, & impossibile sit, ut Divina veritas opposita doceat, & sibi ipsi contradicat; impossibile quoque est, ut vera sit fides, & Ecclesia, & non sit una; ideo Paulus Gal. 1. Licet nos, aut Angelus de caelo evangelizet vobis; præterquam, quod evangelizavimus, anathema sit. Sancta in rectitudine, & puritate Doctrinæ; nam in vera Ecclesia est Doctrina Christi; Doctrinam autem Christi necesse est esse Sanctam, ita, ut, qui hanc secutus fuerit, expeditam habeat viam ad DEUM; licet dein per accidens plurimi, spernendo suis moribus hanc doctrinam, deviant. Catholica seu per orbem diffusa non quidem mathematicè; sed ut quisvis, nisi demereatur, præparatum hunc montem Domini super verticem montium videre possit, ut Aug. Tr. 2. in Joan. explicans illud Isai. 2. v. 2. Tandem sit Apostolica; nam vera Christi Ecclesia ab Apostolis originem habere debet, & fundata super fundamentum Apostolorum, & Prophetarum. Ephes. 2. v. 20.

XI.

Quare assentiri non possumus Protestantibus sinceram Verbi Dei prædicationem, & legitimum Sacramentorum usum esse notas, ex quibus vera Christi Ecclesia dignosci possit, docentibus; quot

enim Sectæ sunt, quanquam è diametro sibi contradicentes, quarum tamen quævis affirmat, se habere *sinceram Verbi Dei prædicationem*, & *legitimum Sacramentorum usum*? hoc prædicat Lutherus, qui tamen Epistolam ad Hebr., Jacobi, Apocalypsim inter DEI verba non recenset; hoc idem dicit Calvinus, qui tamen hos libros tanquam *Canonicos* agnoscit; & tamen uterque affirmat, se habere *sinceram Verbi DEI prædicationem*. Utri credendum? Videndum ergo priùs, quæ vera sit Ecclesia Christi, ad quam solam pertinet judicare, & decidere, quæ sit pura, & vera Doctrina Christi; ideo Aug. l. cont. Epist. Fund. c. 5. *Evangelio non crederem; nisi me Catholica Ecclesiæ commoveret autoritas*. Necessè est quidem, in vera Ecclesia esse *sinceram Verbi DEI prædicationem*, & *legitimum Sacramentorum usum*; sed unde sciunt Sectarii, in suo cœtu has notas haberi? qui tamen seipsos invicem damnant, & ad eò inconvenienter traducunt. Monet quidem Christus Joan. 5. *Scrutamini Scripturas*: & cum aliis Ss. Patribus ait Aug. Epist. 105. *In Scripturis discernimus Ecclesiam*. At Scripturam suam legitimam, & Divinam esse priùs scire debent; antequam ex illa testimonium proferant.

XII.

Ex allata à nobis hucusque Doctrina sequitur manifestè contra *Libertinos*, & *Quintinistas*, cùm Christus Marc. 16. à v. 15. Doctrinam suam, & Evangelium prædicandum Apostolis mandaverit addens; *Qui non crediderit, condemnabitur*; tantùm *unicam* esse veram Christi Ecclesiam, extra quam æternæ salutis consequendæ spes nulla haberi potest; nam *unus Dominus*, *una fides*. Ephes. 4. Si enim plures, ut illi sibi persuadent, essent Ecclesiæ, in quibus salus æterna obtineri posset; aut Ecclesiæ illæ unanimiter docerent Doctrinam fidei, quam Christus docuit: & sic esset *una*, non plures Ecclesiæ? aut si unanitem Christi Doctrinam non docerent: sequitur, eas fore falsas Ecclesias; cùm Divina veritas contraria sibi esse non possit: ideo præmonuit Christus ipsemet Matth. 7. v. 15. *Attendite à falsis Prophetis*: præmonuit Petrus Epist. 2. c. 2. v. 1. *Erunt Magistri mendaces, qui introducent Sectas perditionis*. Quam igitur spem æternæ salutis habere

possunt, qui inter Sectas perditionis oberrantes Doctrinam Christi amplecti detrectant?

XIII.

Dicimus proinde illam, quam Christus instituit, & Apostoli prædicarunt, *solam esse Romano-Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam*. Hæc enim sola tot habet, tanta, tamque evidentia credibilitatis motiva, ut nemo sanæ mentis de ejusdem veritate dubitare possit; sola enim Romana Ecclesia Christum Authorem se habere, & Apostolos Propagatores ostendit; nullus Author alius, nullum tempus, nullus locus assignari potest, per quem, quando, & ubi incepisset; nisi usque ad D. Petrum deveniatur, super quem Christus Matth. 16. suam ædificavit Ecclesiam. Ostendit ex *vaticiniis persecutionum*, quas Christus suæ prædixit Ecclesiæ Joan. 15. v. 20. *Mementote sermonis mei, quem ego dixi vobis. . . si me persecuti sunt, & vos persequentur.* Matth. 10. v. 16. *Ecce, ego mitto vos, sicut oves in medio lyporum.* Quæ unquam Ecclesia tot, tamque horrendas persecutiones sustinuit, quàm *Romano-Catholica*? impossibile autem est, ut illa inter tantos, tamque immanes turbines firma semper, & inconcussa mansisset, atque à tot Tyranis, Principibus, Sectariis, Hæresiarchis non fuisset jam penitus extincta; nisi altiori, superna, atque Divina virtute evidenter protecta fuisse dicatur; cùm inter omnes pressuras semper adhuc illustrior mundo evaserit. Igitur impossibile est, ut hæc *Romano-Catholica Ecclesia* non sit illa, quam Christus instituit, & Apostoli prædicarunt, Ecclesia. Ostendit ex mirabili Gentium ad eam conversione, quam de vera Ecclesia prædixit Isai. 2.v.2. *Erit in novissimis diebus preparatus mons domus Domini. . . & fluent ad eum omnes Gentes*, quas viri Apostolici nullo rerum temporarium, nullo divitiarum scœnore illecti inter tot vitæ pericula, tolleratas pro Christo contumelias, atque ludibria, vincula, & catenas; ovinâ tamen semper, quam à Christo didicerunt, mansuetudine ad Romanæ Ecclesiæ Gremium deduxerunt, de quibus tot, ac tantæ authoritatis Historici dant testimonia, quæ negare extremæ foret insanix. Interim dicant adhuc *Confessionistæ*, qui Ecclesiam Romanam primis V. Sæculis veram agnoscunt, &

postea defecisse ajunt: quam aliam nobis Ecclesiam assignabunt? non suam; cum ejus authores post duodecim Sæcula in mundum primò sint nati. Quam igitur aliam? si nullam: igitur per XII. Sæcula prævaluerunt inferorum portæ adversus Ecclesiam? perierunt omnes, quotquot per illa Sæcula vixerunt Viri sanctitate, innocentia, vitæ probitate, ac miraculis illustres? frustra per integra illa Sæcula sanctum Evangelium erat deprædicatum? frustra omnia Sacramenta, ac salutis remedia? manifestam Sectariorum nemo non videt falsitatem Christi promissis, Providentiæ Divinæ, & ipsi sanæ rationi repugnantem. Audiant igitur, & credant August. lib. i. de Symbol. cap. 6. *Ipsa est Ecclesia Sancta, Ecclesia una, Ecclesia vera, Ecclesia Catholica, contra omnes hæreses pugnans, pugnare potest; expugnari non potest.* Agnoscant igitur, si salvari desiderant, Romanam esse veram illam, quam Christus instituit, Ecclesiam; nam extra Ecclesiam veram non datur salus; cum *qui non crediderit, condemnabitur.*

De Primatu D. Petri, ac Romanorum Pontificum Successorum ejus.

QUANTUM Protestantes in Primatum D. Petri animis ardeant; nemo est, qui non videat; sed nemo est etiam, qui manifestos eorum errores non animadvertat. Isti igitur; nisi Divinæ Providentiæ ordinationem, infallibilem Christi promissionem, Ss. Patrum tam Græcorum, ut S. Athanasii, Basilii, Cyrilli, Chrysostomi; quam Latinorum, ut Hilarii, Ambrosii, Hieronymi, Augustini testimonia rejicere velint; D. Petro Primatum authoritatis, & jurisdictionis super universalem Ecclesiam omnino concedere debent. Promisit Christus Petro, coram aliis Discipulis Divinitatem suam ad eò fideliter confitenti, Matth. 16. *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam: & Tibi dubo claves Regni Cælorum:* infallibili ergo, & ad eò manifestæ credant promissioni Christi. Quid autem petram, & fundamentum esse Ecclesiæ? quid claves ejus habere; nisi supremam potestatem, & Regimentum designat? Reges quoque ob supremam eorum Potestatem funda-

menta esse, & claves Regni sui habere dicere solemus: & DEUS ipse per claves supremum suum Regimen Domus David nobis insinuat Apoc. 3. *Hæc dicit sanctus, & verus, qui habet claves Domus David.* Neque negare possunt promissionem istam à Christo adimpletam; cum evidenti adeo, & trino præcepto Petrum Ecclesiæ suæ constituisset Pastorem Joan. 21. à v. 15. *Pasce agnos... Pasce oves meas.* Numquid autem, qui Pastor constituitur, ei etiam Pastorale officium commissum esse negari potest? ut præbere ovibus cibum, præesse, regere, defendere à lupis, errantes castigare, curare infirmas, dispersas colligere &c. Pascere igitur non simplex est Ministerium, ut volunt illi; sed potestatem, & authoritatem regendi designat. 2. Reg. c. 5. v. 2. *Tu pasces populum meum Israël, & tu Dux eris super Israël.* Ideo Hieron. cum aliis Ss. Patribus l. 1. cont. Jovin. *Licet super omnes Apostolos ex æquo Ecclesiæ fortitudo sollicitetur; tamen propterea inter duodecim unus eligitur, ut capite constituto Schismatis tollatur occasio.* Ideo

II.

Sequitur per consequentiam necessariam, cum usque ad sæculi consumationem oves Christi sint futurae, & Christus Petrum visibile caput, & Pastorem ovium constituerit, officium Pastorale cum Petro non expirasse; sed necessario in eadem capitis, & Pastoris authoritate Pastoralis officii successionem admitti debere; *Perseverat,* ait S. Leo Serm. 2. de Annivers. suæ assumpt. die ad Pontifici Petrus, & vivit in suis Successoribus. Quæ enim aliàs Christi Providentia, si ovili perpetuo diurnum tantum Pastorem præficeret? Non tamen asserere intendimus, Petri Successores eundem in donis particularibus, & privilegio personali succedere, ut donò Linguarum, miraculorum &c.; sed dicimus cum Aug. in Psalm. 108. *quædam à Christo ad Personam Petri dicta fuisse, quædam vero, ut gerit Personam Ecclesiæ propter Primatum, quem in Discipulis habuit, sicut est: Tibi dabo claves.* Inconvenienter proin Adversarii quælibet à Christo ad Petrum dicta in Successores ejus detorquent, ut inter alia illud est: *Vade retro me Satana.* Marc. 8. v. 33. ubi personalis errati reprehensio duntaxat insinuat.

Porro *legitimum Petri Successorem* eum esse dicimus, quem sæcula omnia, quem Ss. Patres, quem Concilia, quem univèrsa per orbem Ecclesia agnoscit, nempe *Romanum Pontificem*. Præfecto insignis amentia notari deberet ille, qui Julium Cæsarem Romanum Imperatorem unquam fuisse temerè negaret, quem tamen sæcula omnia, omnes Historiographi, & omnium gentium unanimis traditio fuisse narrat. Quem igitur Ss. Patres venerati sunt: S. Irenæus vicinus temporibus Apostolorum l. 3. c. 3. Epiph. Hær. 68. S. Cypr. l. 4. Epist. 8. Ambros. Aug. Hieron. quem Concilia: Nicæn. I. in primordio nascentis Ecclesiæ celebratum, quod à Sylvestro tunc Romano Pontifice exoravit: *Quidquid autem constituimus in Conc. Nicæno, precamur oris vestri consortio confirmetur.* Concilium Florent. in litteris Union., quod contra Græcos aliquos Primatum Romani Pontificis negantes tandem conciliantè ponuntia vit: *Definimus, S. Apostolicam sedem in universum orbem tenere Primatum, & ipsam Romanum Pontificem esse B. Petri Principis Apostolorum Successorem, & verum Vicarium Christi; & novissimè Concilium Trident. Sess. 24. c. 1.* Quem ipsi Imperatores Romani: Aurelianus in causa Pauli Samosatani, Valentinianus Epist. ad Theod., Justinianus Nov. 131. Tit. 14. & nos venerari debemus, esse *Successorem D. Petri*. Perperam igitur quorundam Patrum testimonia proferuntur, qui aliquando Apostolos cum Petro parè consortio, & potestate esse dicunt, ut Cypr. l. 2. c. 2. de unitate Ecclesiæ; discernere enim oportet, quando Ss. Patres de potestate Apostolorum *communiter* ipsis à Christo data, quando verò de *Primatu* loquuntur. Citant quorundam Conciliorum Decreta, & Canones, ut vulgatum illum Canon. Concilii Nicæni: *Antiquus autem mos perduret; sed principium Canonis ejusdem subticent: Ecclesia Romana semper habuit Primatum: antiquus autem mos, &c.* Citant Concilium Chalced., in quo Episcopus Constantinopolitanus cum Romano Pontifice æqualis authoritatis definitur, & Can. 9. & 17.; sicut & in Concilio Ephes. act. 4. appellationem ad Episcopos Constantinop. & Jerosolym. fieri debere sancitum erat; cum tamen Chalcedon. Concilii Patres act. 16. decreverint: *Sedem Romanam esse omnibus, & per omnia primam, & Concilium Ephes. act. 2.*

act. 2. Sed quid mirum? mos enim est Sectariis, ut veritatem tollant, verba *demere, mutare, addere, aliena substituere*; ut ex veritate falsum elicere possint; quod in ipso Concilio Chalced. evenit; cum absentibus jam sedis Apostolicæ Legatis Annatolius Constantinop. Episcopus in partem suam aliquot Episcopis plures canones fraudulenter substituit, quos Leo Summus Pontifex reprobaverat.

IV.

Haud parùm à Catholica veritate alienos se reddunt illi, qui *Papam Oecumenico Concilio subjiciunt*; vicini enim sunt proscriptæ ab Alexandro VIII. propositioni An. 1690. 7. Decemb. N. 29. *Futilis, ac toties convulsa est de Pontificis Romani supra Concilium Oecumenicum autoritate: vicini sunt anathemati, quod in die Cœnæ Domini ferri solet, quò prohibetur appellatio ad futurum Concilium Oecumenicum à sententia Romani Pontificis, cui haud dubiè restitissent Episcopi, si auctoritatem Romani Pontificis supra Concilia Oecumenica non agnoscerent.* Non ad Concilium, sed ad Petrum dixit Salvator concedens supremi Regiminis Auctoritatem: *Pasce agnos Pasce oves meas.* Absurdum proinde foret Supremum Pastorem ovium suarum subicere imperio, & potestati. Credant ergo verbis Christi; sed etiam ipsis Conciliis Oecumenicis: Nicæn. I. in Epist. ad B. Sylvestrum, Chalced. in Epist. ad S. Leonem Magnum; *Quibus (ajebant Ss. Patres ad Leonem) tu quidem tanquam caput præeras. Con. Lateran. sub Leone X. Sess. 11. Solum Romanum Pontificem pro tempore existentem tanquam auctoritatem super omnia Concilia habere. Et novissimè Trident. Sess. 25. c. 21. Postremò Sancta Synodus omnia, & singula sub quibuscunque clausulis, & verbis, quæ de morum reformatione in hoc sacro Concilio statuta sunt, declarat, ita decreta fuisse, ut in his salva semper auctoritas Sedis Apostolicæ & sit, & esse intelligatur.* Insuper qua ratione Concilia Romanum Pontificem *Vicarium Christi, Successorem D. Petri, Caput supremum, Pastorem universalis Ecclesiæ, Patrem suum,* appellare potuissent; nisi hac ipsa appellatione supremam ejus auctoritatem se recognoscere indicare voluissent? Intelligimus autem *de certo, non verò in Schismate electo Romano Pontifice, pro ut ipsum Concilium Constant., quod Adversarii act. 4. in con-*

trarium adducunt, act. 5. intelligit; ideo Martinus V., quæ *con-*
ciliariter in hoc Concilio acta sunt, solummodò approbavit. Quod
ipsum ab Eugenio IV. in Concilio Basileensi factum constat, qui
Constit. *Inscrutabilis*, & Constit. *In arcano* omnia decreta, quæ con-
tra Romanæ Sedis auctoritatem statuere act. 33. ausi sunt, cassa-
vit penitus, & annullavit.

De Infallibilitate Romani Pontificis, seu infallibili Judice
Controversiarum Ecclesiæ.

I.

Admittendum esse aliquem *Controversiarum Judicem* in Ecclesia
Christi, qui exortas in materia *fidei*, *Religionis*, & *morum*
difficultates, atque dubia resolvendi *infallibilem* habeat potestatem.
Non ignorabat DEUS, plurimas difficultates in Ecclesia sua
exorituras: igitur necesse erat; ut Ecclesiæ suæ de Judice pro-
videat, cujus ultimæ resolutioni standum erit. Testis est evi-
dens nimis experientia, quot Doctrinæ variæ, nova dogmata,
quot sectæ circumferantur, de quibus prædixit Petrus 2. Epist. 2.
Erunt in vobis Magistri mendaces, qui introducent Sectas perditionis:
præmonuit Paulus Hebr. 13. v. 15. *Doctrinis variis, & peregrin-*
is nolite abduci, & Christus ipsemet Matth. 7. v. 15. *Attendite à*
falsis Prophetis: si igitur nullus in Ecclesia sit Judex, qui supre-
mam, & infallibilem à DEO habeat auctoritatem, veram Chri-
sti proponat Doctrinam, & vera à falsis discernat. Profectò
omnia incerta, omnia dubia, omnia nobis erunt ambigua, nec
salus æterna possibilis; cum fides Divina, & Religio à DEO
revelata debeat esse certissima, ita, ut homo firmiter, & infalli-
biliter credere debeat, hæc esse, quæ DEUS revelavit. Quomo-
do enim certò, & infallibiliter credere possemus, inter tot Scri-
pturas, quæ circumferuntur, Traditiones, quæ dantur, has esse
legitimas, & Divinas; nisi legitimus adfit Judex, qui hæc esse
Divina infallibilem habeat auctoritatem determinandi. Sequitur
igitur, Judicem in Ecclesia Christi debere esse *infallibilem*: nempe
in iis omnibus, ex quorum defectu universali Ecclesiæ, & saluti
animarum non satis provisum esset. *Clarum, & apertum, secus*

intri-

intricata magis forent negotia. *Visibilem, & perceptibilem*; quia
Judex Communitati, cui præest, debet esse accommodatus.

II.

Quàm graviter igitur errant Protestantes, qui ultimum Con-
troversiarum Judicem *Sacram Scripturam* esse volunt, exclusâ omni
aliâ regulâ, & vivo Judice Controversiarum. Dicunt se per ip-
summet Christum ad Scripturam tanquam ad Judicem dirigi
Joan. 5. *Scrutamini Scripturas*. Scrutentur igitur, & invenient Joan.
21. dici Petro: *Pasce oves meas*: Matth. 16. v. 18. super Petrum
petram ædificari Ecclesiam: dari ipsi claves Regni cœlorum.
Credant ergo Scripturæ: agnoscant Petrum, & Successores ejus
Pastores suos. Et si Scriptura adeò clarus, & ultimatus est Ju-
dex, ut secundum ipsos in illo Matth. 26. *Comedite, & bibite ex
eo omnes*: in quo Communionem sub utraque specie fidelibus à
Christo præceptam esse volunt; dicant: cum Christus Matth. 6.
clare dixerit: *Cum jejunaveris, unge caput tuum, & faciem tuam
lavo?* cur non unguunt caput, & lavant faciem, quando jejunant?
imò cur jejunium planè condemnant? Dicant item, cum adeò
clarum sit Christi dictum Matth. 10. *Nolite possidere neque aurum,
neque argentum, neque pecuniam*: cur non obediunt Scripturæ possi-
dentes argentum, pecuniam, & aurum? dicunt, non possidere
aurum, & pecuniam tantum Apostolis dictum: dicam; & illud *bibi-
te* Apostolis à Christo dictum fuisse. Et ut luce meridiana sit clariùs:
Lutherus suam habet Scripturam Judicem, Calvinus suam: uter-
que litigat, alter contradicit alteri. Quis hìc erit Judex, qui
eos componet? sequantur ergo potius consilium D. Aug. L. cont.
Epist. Fund. c. 5. *Evangelio non crederem; nisi me Catholice Ecclesie
auctoritas commoveret.*

III.

In longè pejus judicium abeunt Novatores à Quintinistis parùm
differentes, qui sufflante spiritu nequitie *spiritum privatum* Con-
troversiarum Judicem invenerunt; quem apud Valemb. tom. 1.
Controv. 1. de trip. rat. cred. sic depingunt: *Quidquid homini testâ,
vel auditâ Sacrà Scripturâ incidit, id à Spiritu Sancto inspiratum cer-
tò teneat.* Sed quæ janua flagitiis, sceleribus, omniumque gene-
rum

rum vitii à mentito isto spiritu aperietur, & pessima effroni libertati consulat? quæ exinde fidei, Religionis, rerumque omnium confusio, atque turbatio? Dum Sectariorum Spiritus sibi invicem contradixerint, nullum alium Judicem agnoscentes. Istos meritò dixerimus esse inter illos, de quibus Ezech. c. 13. *Væ Prophetis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum, & nihil vident, ... vident vana, & divinant mendacia.* Audent enim ex ipso DEI verbo hunc e mentito spiritum argumentari; iniquè interpretantes Divinas Promissiones, quibus DEUS veris fidelibus copiosiores gratias, internas illustrationes, & specialia inspirationum lumina se daturum promiserat sive in veteri, ut Isai. 54. v. 13. *Ponam universos filios tuos doctos à Domino* Jerem. 31. v. 33. *Dabo legem meam in visceribus eorum: sive in novo Testamento,* Joan. Epist. 1. c. 2. *Non necesse habetis, ut aliquis doceat vos, sed magister ejus docet vos de omnibus.* Sequantur igitur monitum Joan. Epist. 1. c. 4. *Nolite omni spiritui credere; sed probate spiritus; si ex DEO sunt; quia ut Petrus Epist. 2. c. 1. Omnis prophetia Scripturae propria interpretatione non fit; ideo, qui proprio spiritu eandem interpretari audet; hic, ait Paulus Epist. ad Tit. c. 3., Proprio iudicio condemnatus est.*

IV.

Dicendum est ergo cum Ecclesia Catholica, eum infallibilem Controversiarum esse Judicem, quem Christus constituit, eique infallibilem promisit assistentiam; Petrum nempe, ejusque legitimos Successores Romanos Pontifices. Ideo infallibile dicimus *Supremum in Ecclesia Capitis Romani Pontificis non solum in -; sed etiam extra Concilium Oecumenicum ex Cathedra loquentis iudicium;* quam auctoritatem Christus se à Patre suo Petro in persona impetrasse evidenter nobis insinuat Luc. 22. v. 32. *Ego autem rogavi pro te, ut non deficiat fides tua: & tu aliquando conversus confirma fratres tuos? non enim frustra hæc sunt: Pro te, fides tua, tu, confirma fratres tuos; sed ut intelligamus, peculiare aliquid Petro à Christo esse impetratum. Præcepit Petro Joan. 21. *Pasce oves meas: Doctrinam nempe; non autem utique dubiam, vel falsam: igitur infallibilem; & cum Matth. 16. *Portæ inferi non prævalebunt adversus Ecclesiam: neque prævalebunt adversus petram, & fundamentum; non enim Fundamentum***

mentum ab ædificio; sed ædificium à fundamento accipit firmitatem. Nec in Conciliis Oecumenicis Patres adeò solliciti semper institissent, ut à Romano Pontifice eorum decreta confirmarentur; si fallibilem, erroribus obnoxium, & infallibilem auctoritatem eundem à Christo non habere credidissent; quod ipsum ex Apostolica Traditione didicerunt; cùm ante Concilium Nicanum I. ad An. 327. per III. Sæcula nullum Oecumenicum celebratum fuisset; attamen Sæculo I. Petrus hæresim *Simonis Magi*: Linus, Cletus, Clemens *Nicolaitarum*: Sæc. II. Anacletus *Marcionistarum*: Sæc. III. Victor I. *Montanum*, *Origenem*, &c. damnarint.

V.

Cùm Pastor universalis Ecclesiæ Romanus Pontifex commissas sibi oves non tantùm *fidei*; sed etiam *morum* Doctrinâ pascere debeat; infallibilem Spiritûs S. assistentiam non in *fidei* duntaxat; sed etiam *decretis morum* pro universali Ecclesia editis agnoscimus; non enim aliàs infallibilis Christi Promissio firma staret; si admitteret, ut Romanus Pontifex, cujus Doctrinam Ecclesia recipere tenetur, perversâ *morum* Doctrinâ præcipiendo vitia, & virtutes prohibendo oves pasceret. Non tamen inficiamur, Romanum Pontificem in *causis civilibus, humanis scientiis, quæstionibus facti merè personalis, sententiis à se ut privato Doctore propositis*, & hujusmodi errare posse; sed dicimus, cùm infallibilis auctoritatis privilegium Petro, ejusque Successoribus concessum sit, ne portæ inferi adversus Ecclesiam prævaleant; ideo tunc infallibilem dicimus Romanum Pontificem; cùm Supremum munus docendi universam Ecclesiam in rebus fidei, morumque exercet, cum voluntate obligandi omnes fideles ad credendum fide Divina.

VI.

Infalibilem hanc Romani Pontificis auctoritatem & *in factis Dogmaticis*, seu *connexis cum jure* veneramur contra iniquam *Fansenistarum* hanc Romano Pontifici denegantium opinionem. Prædixit Christus in Evangelio, surrecturos Pseudo-Prophetas, qui *seducent multos*: præmonuit Paulus Hebr. 9. *Doctrinis variis, & peregrinis nolite abduci*. Igitur necesse est in Romano Pontifice uni-

versalis Ecclesiæ Pastore infallibilem esse auctoritatem, qui veritatem à mendacio; Doctrinam veram à falso dogmate, & Evangelicam veritatem à sectis perditionis discernat. Non igitur suæ consulunt saluti Janseuistæ *obsequiosos suos*, ut vocant, *silentio*: externè ob reverentiam Apostolicæ auctoritati debitam proscriptas propositiones non admittere; internè tamen eas ut Catholicas credere; ait enim Paulus Rom. 10. v. 10. *Corde enim (notent) creditur ad justitiam; ore autem confessio fit ad salutem.*

VII.

Insuper notatæ iniquitatis est error *Wicleffi* docentis teste Thoma Waldensi Tom. 3. de Sacram. c. 12. *Papam errare posse in Canonizatione Sanctorum; non minus ac Regem Æthiopiæ, aut Turcam, aut Sultanum.* Sed non mirum; nam ut error errori serviat, cæcus cæco ducatum præstet, & ambo in foveam cadant; necesse est, causam, seu fundamentum veritatis, atque luminis è medio tollere. Tollunt isti infallibilitatem Canonizationis, ut cultum Sanctorum, & Gloriam DEI, qui in Sanctis suis laudatur Psalm. 150., è medio tollere possint. At impossibile est, & planè repugnans Divinæ Providentiæ, ut Ecclesiam universam per plura Sæcula tam turpiter errare permisset, cultumque Sanctorum tot evidentibus ad eam Divinæ suæ Omnipotentiae prodigiis sibi placitum ostendisset. Cùm igitur Sanctorum Canonizatio gravissimum sit Religionis negotium, quod quidem *directè* ad mores pertinet, cùm sit de cultu Religioso, & *indirectè* ad fidem, cùm obliget ad firmiter credendum, canonizatum beata frui immortalitate, Sixtus IV. in Canonizatione S. Bonaventuræ: *Hunc Sanctum esse fideliter, firmiterque teneri debere decernimus.* Bonifacius IX. de S. Birgitta: *decernimus, declaramus, definimus eam ab universali Ecclesia venerari debere; nemo; nisi Divinæ Promissioni, & Veracitati injuriosus esse velit, in gravissimo isto negotio infallibilem Romano Pontifici Spiritus S. assistentiam negabit.*

VIII.

Addimus & aliud commentum *Wicleffi*, atque *Hussii* de Sacris Religiosorum Ordinibus ad eam iniquè loquentium: *Illos à Diabolo adinventos*

ventos esse: Sanctos, qui illos instituerunt, peccasse: ingredientes Religionem, aut Ordinem aliquem eo ipso inhabiles ad observanda Dei Præcepta, & per consequens ad perveniendum ad Regnum celorum; ideo Pontificem in approbandis Religiosis Ordinibus errare posse. Quod, quàm iniquè sit dictum, D. Thomas Opusc. 19. c. 4. in-
nuit: *Cum aliqua Religio per Sedem Apostolicam instituta est, manifestè se damnabilem ostendit, qui talem Religionem damnare conatur; cum facer Religiosorum Ordo non sit aliud, quàm publicum vitæ genus Evangelicæ Doctrinæ à Christo traditæ perfectionem in Paupertate, Castitate, & Obedientia profitentium. Audent igitur inexcusabili temeritate Divinam Christi Doctrinam impetere, atque improbare, qui, quod verbò docuit, exemplò firmavit; docuit enim Matth. 5. v. 3. Beati pauperes Spiritu. v. 8. Beati mundo corde: Matth. 19. v. 21. Si vis perfectus esse, vende, quæ habes, & da pauperibus . . . & sequere me.*

IX.

Cùm igitur manifesta adeò, & evidens, adeò firma, & certa sit Promissio Christi, qua supremo universalis Ecclesiæ Pastori Petro, ejusque Successori Romano Pontifici infallibilem Divinæ suæ protectionis assistentiam usque ad finem mundi adfuturam promiserat; ne inferorum portæ prævaleant; vel hæc sufficeret, quæ à tam gravibus calumniis Romanum Pontificem vindicet, inter quas est enormis illa de *Joanna Papissa*, quæ sedisse ab hæreticis fingitur in sede Pontificia ad An. 855. quæ profectò putidissima fabula est; per ipsas fabulantium contradictiones prodita. Dicunt hunc ementitum Pontificem annis duobus, & V. mensibus post S. Leonem IV. sedisse; cùm tamen inter eundem, & Benedictum III. ejus immediatum Successorem diebus duntaxat XV. sedem vacasse Synchroni, & probati testentur Authores, Anastasius, Ado Viennensis; quin Hincmarus Rhemenfis Epist. 26. ait, semisisse, Romam ad Leonem IV. nuncios, qui tamen non jam Leonem, sed Benedictum Pontificem in demortui Leonis locum electum sunt venerati. Insuper dicunt aliqui, eam Moguntiæ in Anglia, ut manifestius errent, alii in quadam Margantia natam fuisse: alii appellant VIII. quidam VI. nonnulli planè XXII. Sanè inter Calvos illos numerandi, qui Susanam à se deprehen-

sam dicebant, unus sub *Schino*, alter sub *Prino* arbore: *Rectè in caput suum mentiti.* Dan. 13.

X.

Historiam *S. Marcellini* Romani Pontificis ad An. 296. ad Crisim quoque revocantes eundem à perpetratæ Idololatriæ nota vindicandum cum *S. Aug.* l. de un. Bapt. c. 16. censemus. Arguitur Sanctus hic Pontifex in templo *Isidis*, & *Vestæ* sub Diocletiano metu mortis Thus obtulisse, & facti pœnitens *Sinuessæ* in Concilio 300. Episcoporum errorem retractasse. Verùm ex ipsa facti narratione vacillat veritas; cùm in tristi illo, atque turbulento adedò persecutionum tempore, quo Præsules in exilium, fideles ad mortem, totaque Ecclesia ad interitum ubique locorum quærebatur, tantus Episcoporum numerus convenire vix poterat, quod in maxima Ecclesiæ pace & tranquillitate, etiam admittente Constantino Magno *Nicææ* in *Bythinæ* vix poterat effici. Diminuunt veritatem ipsa hujus, si quod erat, Concilii acta sibi non cohærentia, quæ dicunt, *S. Marcellinum* in confesseu Patrum eò usque factum suum negasse; *Donec testium multitudine, & ineluctabili presentia convictus fuerit.* Nullus quoque Episcoporum, qui *Marcellini* subscripsisse damnationi notantur, suæ Diœceseos, aut loci adscripsit nomen; id quod certò in nullo hactenus Concilio actum observamus. Melioris itaque notæ Critices Regula est: *Facta antiqua per testes coævos, vel proximè coævos probari debent; nam secus aut fabulosa sunt, aut quàm maximè dubia.* Coævi, & rerum Ecclesiasticarum antiquissimi Scriptores sunt: *Eusebius*, & *Theodoretus*, qui in Pontificum Historia vitam, & gesta *Marcellini* scripserunt, neuter tamen nec de lapsu *Marcellini*, nec de Concilio *Sinuessæ* habito ullam faciunt mentionem; cùm tamen *Eusebius*, ut ex ejus *L. de Conc. Nicæno*, & *Ariana hæresi* constat, Romanæ Sedi parùm addictus fuisse videatur. Idedò *S. Aug.* cit. loc. *Donatistas*, qui factum istud Catholicis objiciebant, & nec temerè probare poterant, *Calumniatores* appellaverat. Refert quidem factum *Marcellini* *Breviarium*, & *Martyrologium Romanum*, & antiquus quidam codex *Damaso* Pontifici inscriptus; verùm ait *Benedictus XIV. L. 4. de Serv. Dei Beat. P. 2. c. 13.* & cum eo *Benedictus XIII. in Dissert. de Reliq. S. Bartholom. Quæ in Breviario*

riario Romano relata, & approbata sunt, de iis debita cum modestia, & gravi fundamento, quæ occurrunt in factis historicis difficultates, exponere licet, easque iudicio Sedis Apostolicæ supponere. Unde idem Benedictus XIV. in Mart. Form. Ven. 1749. ad 26. Aprilis cum aliis non paucis factum Marcellini prætermisit.

XI.

Liberium quoque Romanum Pontificem circa Divinitatem Christi semper Catholicè sensisse, adeoque immeritò Arianæ hæresis à Novatoribus inculpari censemus cum Ruffino Presbytero antiquissimo Scriptore, qui attestatur L. 10. c. 27. se sedulò indagasse, & tamen in antiquis Scriptis nihil offendere potuisse, quod Liberium Arianæ hæresi subscripsisse evinceret, cui Severus Sulpitius L. 2. Hist. Sac. Socrates L. 2. c. 30. Nicephorus L. 9. c. 37. antiquissimi, & ferè cævi clarè testimonium perhibent. Nec sine fundamento; cum enim Liberius Constantio Imperatori Ariano fortiter restitisset, actus in exilium Beroeam inibi ex tribus formulis Sirmiensibus Primæ, quam Demophilus Beroensis Episcopus ei obtulerat, subscripsisse testantur, quam formulam Catholicam fuisse S. Hilarius L. de Syn. affirmat; licèt enim *ly ὁμοούσιον* in illa formula non fuisset expressum; erat tamen: *Verbum esse DEUM de DEO.* Quamvis dein subscriptionem hanc Semi-Ariani perversè fuerint interpretati, occasione cujus rumoris S. Hieronymus, Liberium Arianæ formulæ subscripsisse, contra Fortunatianum Episcopum Aquilejensem, qui Liberium ad hoc sollicitaverat, conquestus erat, quod idem S. Athanasius Epist. ad sol. vit. agen. Ideò inter figmenta reponimus imposta S. Athanasio, quæ in Liberium dixisset, Anathemata, utpote Sancto Viro planè indigna: *Anathema tibi à me dictum Liberi, & Sociis tuis. Iterum tibi Anathema, & tertio prævaricator Liberi!* Non autem inficiamur, ob tot falsa, & excogitata crimina, quæ Semi-Ariani tam splendidè proponere noverant, Liberium in condemnatione S. Athanasii deceptum fuisse; qui error facti duntaxat privati erat; nec Athanasium Liberius ob fidem, quam fortiter defenderat; sed propter enormia delicta, falsis tot testimoniis ad speciem vera, condemnavit; nec tamen minus, si unum deceperunt hominem, qui totum ferè mundum suis dolis involverunt.

Non minori calumniâ Acatholici cum Maimburgo Tr. hist. c. 18. Honorio I. *Monotheliticum* impingunt, eumque à VI. Synodo proscriptum mendaciter asserunt, quem tamen ipsamet ejus data ad Sergium Epistola (unicum eorum fundamentum) ipse quoque Joannes Abbas Scriptor Epistolæ, & Joannes IV. secundus post Honorium Pontifex ab hac calumnia immunem esse testantur. Hæc enim Epistola non ad universalem Ecclesiam; sed ad Sergium duntaxat directâ fuit, nullum novum fidei dogma proposuit, aut determinavit; nisi hoc unum, quod est verissimum: *duas scilicet in Christo naturas esse distinctas, inconfusas, & impermixtas, Divinam nempe, & humanam: Christum operari Divina, & humana: non tamen duas in ipso esse voluntates, & operationes contrarias, ac sibi mutuò adversantes, quasi caro concupisceret adversus Spiritum, & Spiritus adversus carnem; ideò in terminis ait: Unam in Jesu Christo confitemur voluntatem; adjungit rationem; quia Divinitas peccatum nostrum non assumpsit.* Quem eundem sensum, & mentem Honorii nemo melius, quàm Joannes Abbas Scriptor hujus Epistolæ scire poterat; cujus Joannes IV. in Epistola ad Constantinum Imperatorem evidens testimonium perhibet: *Decenter dicimus, & veraciter confitemur unam voluntatem in Sanctæ ipsius dispensationis humanitate (Christi) & non duas contrarias mentis, & carnis predicamus...* secundum hunc igitur modum jam dictus Decessor noster (Honorius) pre-nominato Sergio Patriarchæ percunctanti scripsisse dignoscitur. De quo ipso evidens quoque est testimonium celebris illa Disputatio S. Maximi cum Pyrro Sergii Successore; haud dubiè enim Pyrrhus opposuisset Maximo; si Honorius duplicis operationis, seu voluntatis in Christo tanquam novæ, & scandalosæ vocis silentium imposuisset: unde meritò hanc propositionem Epistolæ Honorii à Monothelitis fraudulenter assutam cum Spondano, Baronio, & aliis judicamus. Fraudulentiam Monothelitarum & amplius probat secunda quedam Epistola sub nomine Honorii conficta, quam post annos primò 40. ad An. 681. Honorio jam ad An. 639. demortuo, in Concilio Generali VI. produxerant; cùm tamen in Concilio Lateran. sub Martino I. ad An. 649. celebrato damnatis Monothelitis nulla Honorii fuerit mentio: amplius in VI. Synodo

tres quaterniones fraudulenter suppositi Act. 12. & 14. fuerunt de-
prehenſi. Quod ipſum in Epistoſa Agathonis à Monothelitis fa-
ctum cenſemus; in ea enim teſtatur ipſemet Agatho Epist. ad Con-
ſtantinum Pogonatum: *Romanam Eccleſiam nunquam à fide deſeciſſe*
in ſuis Prædeceſſoribus, hæreſibus ſemper reſiſtentibus, ad quam Conci-
lii Patres Petrum per Agathonem locutum; in qua eadem Epistoſa
à Filioque à Græcis expunctum Act. 4. deprehenſum erat: ideo
Spondanus cum Baronio ad An. 683. & meritò judicant: hanc
Agathonis, & Leonis alteram Epistolam ad Conſtantinum Im-
peratorem datam à Monothelitis fuiſſe corruptam; ait enim Leo:
ſe mittere ſolum ea, quæ Agatho decreverat. Quare univerſim dici-
mus contra Acatholicos, cùm manifeſta Chriſti promiſſio firma
ſemper, & inſallibilis ſtare debeat, nunquam oſtendent, Pontifi-
cem Romanum docendo ex Cathedra, ſeu proponendo Doctrinam
univerſali Eccleſiæ erraſſe, in fide, in moribus, aut in neceſſa-
riis ad ſalutem; ita ut tota Eccleſia deciperetur.

De Conciliis, atque eorum Authoritate.

I.

Quam iniqua ſint, & Apoſtolicis Traditionibus repugnancia,
quæ Novatores de Sacris Conciliis inconfideratè loqui au-
dent; ex ipſa Conciliorum origine, & Sacræ Scripturæ teſtimo-
niis edocemur. Sacrorum enim Conciliorum originem ab ipſo
DEI Filio repetimus, qui in vivis agens convocatis in unum Apo-
ſtolis graviffimam illam de Divinitate ſua quæſtionem diſcuien-
dam propoſuit Matth. 16. *Quem dicunt homines eſſe Filium hominis?*
quam Petrus Paſtor futurus, & Supremum Caput Eccleſiæ reſol-
verat: *Tu es Chriſtus Filius DEI vivi.* Quod Divinitus Petro inſpi-
ratum Chriſtus ipſe teſtatus eſt: *Beatus es Simon Bar-jona; quia ca-*
ro, & ſanguis non revelavit tibi; ſed Pater meus, qui in cælis eſt.

II.

Eapropter dicimus, Concilia Generalia ſub ſuo legitimo Ca-
pite Romano Pontifice Chriſti Vicario à Spiritu Sancto dirigi, at-
que in Materia fidei, & morum (in ſubſtantia nempe rei moralis;
non autem quoad circumſtantias, & rationes ab humana pruden-
tia pendentibus) univerſam Eccleſiam concernentium eſſe inſallibi-

lia, nec errare posse; cum promissam sibi habeant Divini Spiritus assistentiam Joan. 16., quam ipsimet Apostoli in Concilio congregati adeò confidenter sunt attestati Act. 15. v. 28. *Visum est Spiritui Sancto, & nobis*: quò confunduntur Sectarii, qui Sacris Conciliis non aliam auctoritatem; nisi *simplicis inquisitionis* concedunt; insuper cuilibet liberum recipere, vel rejicere decreta Conciliorum, de quibus *Lutherus* se pluris non facere Concilium integrum, quàm Parochi unius industriam, vel unius Ludimagistri auctoritatem.

III.

Apostolicam ergo, cui refragari non licet, Traditionem sequendo dicimus cum Leone X. in Conc. Lateran. Sess. 19. Const. *Pastor æternus* §. 6. *Solum Romanum Pontificem pro tempore existentem, tanquam auctoritatem super omnia Concilia habentem, Conciliorum indicendorum, transferendorum, & dissolvendorum plenum jus, & potestatem habere*; quam auctoritatem, ait Leo: *Nedum ex Sacræ Scripturæ testimonio, dictis Ss. Patrum, ac aliorum Pontificum Prædecessorum, Sacrorumque Canonum decretis; sed propria etiam Conciliorum confessione manifestè constare.* Nam si tempora Apostolorum inspiciamus, jam Petrus Act. 1. In causa electionis *Mathiæ Apostoli*: c. 6. in causa *Septem Diaconorum*, & c. 15. *Legalium*. Sæc. II. Victor Papa contra *Quartodecimanos* Sæc. III. S. Melchides contra *Donatistas*, & IV. Sæculo B. Sylvester contra *Arianos* convocarunt, præfuderunt, confirmarunt. Quod ipsum ex Epistolis Patrum in Conc. Nicæno ad *Sylvestrum*, Constantinopolitano ad *Damasum*, Chalcedonenfi ad *Leonem Magnum* datis evidenter patet. Cum igitur adeò evidens, & manifestum sit ex Sacræ Scripturæ testimoniis, omnium Ss. Patrum, Theologorum, ac Conciliorum auctoritatibus, ac per tot, tamque evidentiâ credibilitatis motiva ipsi rationi naturali consentanea, solam *Romano Catholicam Ecclesiam* esse illam, quam Christus super Petrum petram ædificavit: esse magnum illum Montem, de quo *Isai.* c. 2. v. 2. *Erit in novissimis diebus preparatus mons domus Domini in vertice montium*: concludimus cum S. Aug. Tr. 2. in Joan. *Quid amplius dicturi sumus, quàm cecos, qui tam magnum montem non vident?* atque ad hunc ex amore veritatis & æternæ Salutis ascendere detrectant?

O. A. M. D. G.